

Dansen bij de bron

Dansen bij de bron

Wieteke van Balen

Auteur: Wieteke van Balen

Omslagontwerp: Ferry van Iterson

ISBN: 978 94 037 929 41

©2025 Wieteke van Balen

1^e druk

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

Inhoud

Op reis	7
Sosua, Dominicaanse Republiek	11
Ballet	39
Las Terrenas, Dominicaanse Republiek	49
Stijldansen	77
Havana, Cuba	85
Aerobics	127
Zuid-Amerika, Brazilië-Argentinië-Uruguay	135
Salsa, bachata, merengue	163
Porto Seguro, Brazilië	169
Braziliaanse zouk	193
Europa, Zwitserland-Spanje-Frankrijk	197
Vrij dansen	231
Nawoord	237

Op reis

“Hoe neem ik afscheid? Wat zeg ik tegen mijn ouders en dierbaren, als ik niet weet of en wanneer ik ze weer zal zien? Wat kan ik nog zeggen ter geruststelling, als ik zelf niet weet wat me te wachten staat? Het grote verschil is dat voor hen het gewone leven doorgaat waarin ik niet langer een fysiek onderdeel ben, waardoor het gemis groot kan voelen. Voor mij begint er een avontuur, waarin alles anders, nieuw en spannend zal zijn... Ik vertrek, maar met een dubbel gevoel, want wat laat ik achter en wat ga ik beleven?”

Vandaag is pap jarig en drie dagen geleden was mam aan de beurt. Op één van de twee dagen ben ik er normaal gesproken bij, in ieder geval sinds ik het huis uit ben. We vieren dan de verjaardagen in één keer samen. Ik woon al lange tijd niet meer in de buurt, dus spontaan of vaak langsgaan is geen optie. Dit keer ben ik bij beide verjaardagen, want in zekere zin woon ik nu eventjes bij mijn ouders. Tot vandaag dan, want vandaag ga ik op reis.

In het afgelopen half jaar heb ik mijn te koop staande huis onderverhuurd op basis van de leegstandswet, ben ik op dansvakantie geweest naar Cuba en heb daarna gevaren op een *tallship* rondom West-Europa. Daarvan ben ik net terug. Het schip ligt nu in de haven, waar het overwintert, en ik heb besloten niet meer te gaan varen, dus *that ship has sailed*. In de tussentijd is mijn huis verkocht met een beetje winst en trok ik even bij mijn ouders in om te bedenken wat mijn volgende stap zou zijn.

Wat zou jij doen als het november is en er staat een koude, natte, donkere winter voor de deur? Als je net terug bent uit het mediterrane klimaat en je de warme zon nog op je huid voelt? Als je

huis is verkocht met winst en je op dat moment geen werk, partner of gezin hebt en dus vrij bent om te gaan en te staan waar je wilt...?

Ik besloot in die kille decembermaand een enkeltje naar de Caribbean te boeken en me daar te laten verrassen door wat er op mijn pad zou komen. Uiteraard had ik ook gewoon kunnen solliciteren naar een baan, op zoek kunnen gaan naar een huisje en... Maar hoe vaak krijgt iemand deze kans? Juist. Precies. Daarom dus.

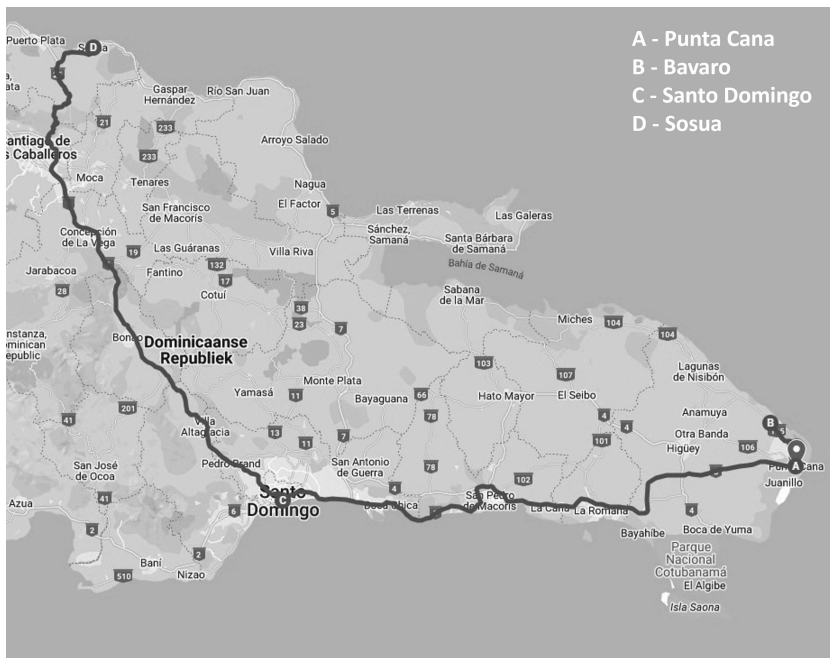
Op mijn vaders verjaardag brengen mijn ouders me naar het treinstation. Daar staan we met z'n drietjes op een verlaten perron. Koude wind blaast om ons heen en we weten niet goed wat nog te zeggen. Mijn moeder maakt foto's van mijn reisoutfit, van ons samen en van het moment dat ik de trein in stap. Het is zover. Ik vertrek. Wat zal ik ze missen. En wat ben ik blij met het internet, waardoor ze heel dichtbij voelen, we kunnen bellen wanneer we dat willen. Ik zwaai tot ik ze niet meer zie, ga dan met een zucht zitten en dep mijn tranen met mijn pareo. Handig zo'n veelzijdige sjaal. Kijkend naar buiten bedenk ik of ik niets ben vergeten. Het belangrijkste, mijn dansschoenen, zitten in mijn tas. Ook het boekje 'Wat & Hoe in het Spaans' ontbreekt niet. Ik mijmer weg en denk aan wat me de komende dagen te wachten staat. Verder vooruit kijken kan ik nog niet, want ik weet nog niet wat ik dan ga doen...

Buiten ziet het er guur uit en ik geniet van de gedachte dat dat snel achter me zal liggen en ik me voor onbepaalde tijd zal kunnen warmen aan de tropische zon. Na twee keer overstappen kom ik aan het eind van de middag in Antwerpen aan, waar ik lopend op zoek ga naar het huis van Paul, die ik via mijn vorige werk ken. Hij was een leverancier en we hadden altijd leuk contact. Toen hij hoorde over mijn reisplannen nodigde hij me uit om bij hem en zijn gezin te komen overnachten. Dat past goed in mijn plannen, want mijn vlucht vertrekt al heel vroeg uit Brussel en dat is beter te bereiken vanuit Antwerpen dan vanuit Noord-Holland.

Zodra ik binnen ben draai ik mee in het gezin alsof het nooit anders is geweest. Wat een lieve mensen. Ik schuif aan bij een rommelig diner, wat met twee kleine kinderen ook niet anders kan worden verwacht, en geniet van de gezelligheid. Na het eten zitten we nog een tijdje met z'n drieën te kletsen en als ik naar bed ga in mijn luxe logeerkamer krijg ik ook nog een kersenpitkruikje mee tegen de kou. Wat een verwennerij.

Ondanks de spanning slaap ik goed en 's ochtends sta ik al vroeg met Paul in de keuken. Eten lukt minder goed, mijn maag is aardig verknoopt door de zenuwen. Om acht uur sta ik op het vliegveld van Brussel en gaat alles voorspoedig. In het vliegtuig zit ik op de laatste rij in het middelste deel, samen met twee heren uit voormalig Perzië. Ze zijn vijftigers, vrienden, gescheiden en gaan vaak samen op vakantie. We hebben het heel gezellig samen, waardoor de tijd vliegt. Letterlijk, want we komen vroeger dan verwacht aan op het vliegveld van Punta Cana in de Dominicaanse Republiek.

Vlak voor aankomst krijg ik van een stewardess een formuliertje dat ik in moet vullen en later op het vliegveld aan de douane moet afgeven. Ik probeer alle velden zo goed mogelijk in te vullen en blijf even hangen bij het vakje *Occupation*. Tja, wat zal ik daar nou invullen? Het beroep dat ik het laatst heb uitgeoefend, of het langst heb uitgeoefend, of.... het beroep dat ik het liefste zou willen doen? Ik vul het laatste in: management assistent. Met een brede glimlach vouw ik het formuliertje op en klem het in mijn paspoort. Mijn keuze is gemaakt; deze reis zal in teken staan van wat ik het liefst wil doen. Oh, wat zal dat leuk gaan worden.

Sosua, Dominicaanse Republiek

“Beteuterd kijk ik naar mijn voeten. Ze doen niet wat ik wil. Waarom nou niet? Is het dan zo vreemd wat ik van ze vraag? Ben ik zo sterk geprogrammeerd? Ik word uit mijn gepieker gehaald door een vraag in het Spaans. “Zullen we het nog een keer proberen?”, begrijp ik eruit. Ik knik en dus gaat de muziek weer aan en doe ik mijn zoveelste poging. Het zal vast een keertje lukken, toch?”

Het vliegveld van Punta Cana is het meest bijzondere vliegveld dat ik ooit heb gezien. Niet dat ik er al zoveel heb gezien, maar deze maakt indruk; het dak is volledig van palmladeren gemaakt (palm=cana), helder buitenlicht en warme buitenlucht stromen door grote openingen in de zijmuren naar binnen en alles is gelijkvloers en erg overzichtelijk. Wat een geweldige aankomst. De vlucht is sneller gegaan dan verwacht, waardoor ik een paar uur op de vluchthaven moet wachten. Primi - ontmoet via de couchsurf-website - komt me ophalen en ik zal een week blijven logeren. Kort hebben we vlak voor mijn vertrek via whatsapp contact gehad en nu is het afwachten hoe betrouwbaar dat contact zal blijken. Ik vind het best wel spannend en herhaal als een mantra voor mezelf dat er meer goede dan slechte mensen zijn, waardoor de kans klein is dat ik iemand tref met verkeerde bedoelingen. Mijn nieuwe vrienden uit het vliegtuig hebben me hun telefoonnummers gegeven voor het geval dat Primi niet op zou komen dagen en ik dan ‘in ieder geval vrienden had waar ik op terug kon vallen’. Ontzettend lief aangeboden, maar ik hoop er geen gebruik van te hoeven maken.

Na een paar uur wachten in de schaduw en genietend van de heerlijke temperatuur komt Primi inderdaad aanrijden, tig excuses makend omdat ik zolang heb moeten wachten. Het ijs is snel gebroken. We rijden naar het huis van Primi. Hij woont op een soort reservaat. Het is een omheind gebied waarin veel woningen staan die

hun eigen stukje ook allemaal hebben omheind. Er is maar één weg naar buiten en daar staat een slagboom met een klein hutje ernaast waarin een zeer magere bewaker zit met een groot geweer hangend over zijn schouder. Om ongewenste bezoekers af te schrikken... Dit is schijnbaar nodig in dit gebied. Buiten de muur heerst armoede, binnen de muur wonen de 'rijken'. Bij de rijken verblijf ik dus. Voor noppes. Kromme wereld.

De spanning, het lange vliegen en de hitte maken dat ik bij het installeren op mijn kamer alleen nog maar wil douchen en mijn bed in wil duiken, maar het is pas vier uur 's middags... Ik moet dus nog even doorbijten.

Primi houdt van koken, wat ik helemaal niet vervelend vind. Hij spreekt goed Engels, vanwege zijn werk in de toeristenbranche, en dat maakt mijn verblijf bij hem erg makkelijk. Ik heb mijn eigen slaapkamer. De badkamer, woonkamer en keuken delen we. Dat gaat bijzonder goed. Overdag is hij aan het werk en krijg ik de keus voor de hele dag strand (waar ik van hem niet vanaf mag in verband met de armoede en criminaliteit in de wijken naast het strand) of een hele dag reservaat. Ik besluit het een beetje af te wisselen.

Na mijn eerste nacht ga ik uitgerust met Primi op pad. Hij heeft hiervoor een dagje vrij genomen. Een totaal verlaten wit palmstrand met azuurblauwe zee en diepblauwe lucht is waar we een paar uur verblijven. Ongelooflijk. Als dat een voorbode is voor de rest van mijn reis, dan kan dat alleen maar overweldigend gaaf worden. Wát een heerlijke tropische plek. Vlakbij in een dorpje eten we iets bij een lokaal, klein tentje; ik voel me nu al een doorgewinterde reiziger, maar ben stiekem wel bang dat mijn darmen dit lekkers misschien niet zo enthousiast zullen ontvangen. Mijn angst blijkt ongegrond. Ik kan blijkbaar meer hebben dan ik denk.

Tijdens de dagen dat ik 'thuis' blijf, verdiep ik me in wat ik zou kunnen doen en waar heen te gaan tijdens mijn reis en ik richt me

vooral op de mogelijkheden om te dansen. Ik wil heel graag de dans (leren) dansen daar waar de dans vandaan komt, zoals de bachata en merengue hun oorsprong hebben in de Dominicaanse Republiek, de salsa in Cuba, de tango in Argentinië en zo kan ik nog wel even doorgaan. Ik wil 'dansen bij de bron' en laat dat in grove lijnen mijn leidraad zijn voor mijn reisplannen.

Later in de week vertelt Primi dat we 's avonds op pad gaan. Dansen. Ik ben blij verrast en sta ruim op tijd klaar, maar blijkbaar beginnen feestjes hier niet vóór middernacht... We beginnen ons uitstapje bij een Shop&Drink in Bavaro. Je kunt dit qua winkel vergelijken met een Gall&Gall, maar in deze variant wordt er zeer luide reggaeton muziek gedraaid en blijft iedereen buiten voor de deur staan om met elkaar te kletsen, te dansen en te drinken. Blijkbaar een populaire manier van uitgaan hier. Gelukkig wordt er ook water verkocht; ik blijf graag scherp in deze onbekende omgeving met onbekende mensen. Door de harde muziek kan er geen normaal gesprek gevoerd worden en dus geef ik mijn ogen goed de kost. De bizar hoge hakken en korte rokjes, de verlekkerde blikken van de mannen die daarop zijn gericht en alle onuitgesproken woorden zorgen voor genoeg vertier. Daar hoef ik de taal niet voor te spreken.

Na een tijdje in de *Shop&Drink* te zijn geweest, gaan we naar optredens van merengue zanger Toño Rosario en rapper Black Point. Al wat ik had verwacht, niet dit... Rond het podium staan allemaal tafeltjes met stoeltjes die allemaal in gebruik zijn. Even ter verduidelijking; op een dansfeestje of een swingend optreden in Nederland is er altijd een dansvloer, welke meestal vol staat, en alleen de mensen die even willen bijkomen gaan dan zitten aan tafeltjes die *om* de dansvloer staan. Zo gaat dat hier dus niet. Hier *zit* iedereen en ik kan nergens een dansvloer ontdekken. Dat wordt dus dansen tussen de tafels en de stoelen, vermoed ik. Zodra de zanger zijn entree op het podium maakt, haasten zich ongeveer tien (!) mensen naar de rand van het podium om hem met hun mobieltjes te fotograferen en te filmen. Aangezien ik niet de enige dansende

blanke wil zijn, wacht ik tot anderen gaan dansen, maar er gebeurt niets. Iedereen kijkt braaf naar het optreden, terwijl ze liters alcohol wegwerken. Dus doe ik dat ook maar... dat kijken dan.

De merengue zanger; een afgetrainde vijftiger met blonde *dreads* en weinig bedekkende, leren kleding is in ieder geval vermakelijk genoeg. Hij schijnt één van de grootste sterren in de Dominicaanse Republiek te zijn. Het moet gezegd worden; de muziek is geweldig en de beste man heeft absoluut de X-factor.

Santo Domingo

Nadat Primi me na een week 'samen te hebben gewoond' naar de bus brengt, bespeur ik een gevoel van opluchting. Fijn om even mijn eigen ding te kunnen doen en geen rekening meer te hoeven houden met mijn gastheer. Zo goed klikte het nou ook niet tussen ons. We hadden weinig overeenkomende interesses, waardoor gesprekken niet altijd even vlot liepen... of gewoon helemaal niet, wat resulteerde in lange stiltes en bezig zijn met ons eigen ding.

In de afgelopen week heb ik de meegenomen Lonely Planet doorgeploegd en heb daardoor besloten om met de bus naar de hoofdstad Santo Domingo te gaan. De airco in de bus staat op vriesstand, wat is het koud. Er zitten mensen om me heen met mutsen op. Er staat een hele heftige actiefilm aan met het geluid op zeer hoog volume. Wát een geweld in die film. Iedereen staart gebiologeerd naar het tv-scherm. Ik kijk naar buiten en probeer me voor de herrie af te sluiten. Het is dat het zo goedkoop reizen is, maar ik weet niet of ik het ook had gedaan als ik dit van te voren had geweten. Gelukkig is het maar voor een paar uurtjes. Buiten is het landschap eentonig, maar wel mooi. Links van me zie ik met regelmaat de prachtige blauwe zee, verder zie ik glooiende, droge landschappen met vrolijk gekleurde hutjes en langs de weg staan verkopers met etenswaar.

Vrij snel komen we in meer bewoond gebied; de buitenwijken van de hoofdstad. Ik zie veel armoede, maar ook heel veel kleuren. Het

geheel doet erg vrolijk aan en ik hoop dat het voor de bewoners ook zo voelt. Zijn mensen met minder spullen, mogelijkheden of geld per definitie nou gelukkig(er)? De hoge criminaliteitscijfers en de grote hoeveelheid politie op straat laten het tegenovergestelde zien, maar daar zal waarschijnlijk niet elke bewoner aan mee doen. Althans, dat hoop ik. Ik laat de omgeving op me inwerken en prijs mezelf gelukkig met de mogelijkheden die ik in dit leven heb.

We arriveren bij het hoofdbusstation van Santo Domingo en ik ga op zoek naar het hostel dat ik voor één nacht in de planning heb. Primi heeft me getipt om niet in de eerste de beste taxi te stappen, maar een stukje te lopen en pas verderop in de straat een taxi te vragen. Dus wandel ik zogenaamd zelfverzekerd langs de schreeuwende en opdringerige taxichauffeurs tot ik hardhandig bij mijn arm word gegrepen. Ook al is het overdag en acht ik de kans klein dat dit niet goed afloopt, ik schrik er behoorlijk van. Ik word meegesleurd naar een taxi, terwijl ik me probeer los te wurmen. De taxichauffeur ratelt in agressief Spaans tegen me en ik heb geen idee waar hij het over heeft. Uiteindelijk laat hij me los nadat ik duidelijk heb gemaakt dat ik geen Spaans spreek en daarheen moet (vaag wijzend naar een tentje in de buurt). Brrrrr. Niet leuk. Een paar straten verderop spreek ik een taxichauffeur aan die me niet eens ziet staan en samen gaan we op weg naar het hostel; een aanrader van de Lonely Planet. We kunnen het niet vinden... Na flink rondvragen vinden we uiteindelijk het hostel, maar er klopt helemaal niets van de beschrijving in de reisgids. Weg vertrouwen... Ik gebruik in het vervolg wel het internet, dat is tenminste *up to date*. Meestal.

Ondanks dat ik niet heb gereserveerd hebben ze gelukkig wel een kamer voor me. Op de kamer blijkt de wifi zeer goed te werken, waar ik gelijk goed gebruik van maak door whatsapp, facebook en andere sociale media bij te werken. Opgefrist en met een opgeruimd humeur stap ik een uurtje later naar buiten en sta direct midden in het centrum. Ik loop door de winkelstraat en geniet van de luxe. Hier doet het heel westers aan. De mooie koloniale gebouwen zijn netjes

onderhouden, er zitten grote en bekende winkels in de straat, het is lekker warm en ik scoor een overheerlijk Italiaans ijsje. Dit is leuk. Ik trek wel aardig wat bekijks met mijn blonde haren, maar voor nu bevalt me dat wel even. Ik verken een paar zijstraatjes en kom zo op mooie pleintjes. Zodra het donker begint te worden ga ik richting het hostel. Ik mag dan vol zelfvertrouwen rondlopen, bij schemering verdwijnt dat gevoel. Ook al is het nog maar zes uur. Het onbekende wordt dan ineens wel heel erg onbekend...

Eenmaal in het hostel wil ik wat eten; ik word door de receptie naar het dakterras gestuurd. Ik klim naar boven en word verrast met een heel gezellig, knus, kleurig en overdekt terras. Bij het barretje knoop ik een gesprekje aan met de eigenaar van het hostel, even mijn Spaans testen. De eigenaar en zijn familie worden helemaal in beslag genomen door een honkbalwedstrijd dat op het grote tv-scherm word uitgezonden.

Tussendoor weten ze een broodje voor me te maken, zodat mijn rommelende maag stil wordt. Ik geniet van hun enthousiasme voor het spel en neem me voor naar een wedstrijd te gaan als de kans zich voordoet. Honkbal lijkt me vele malen leuker dan voetbal. Dat vond ik vroeger tijdens gym ook altijd al. Ik vind het leuk om te zien dat honkbal hier zo'n groot onderdeel is van het dagelijks leven. Ik besluit op tijd naar bed te gaan en nog even op de koele kamer te lezen. Heerlijk zo'n eigen plekje waar niets moet en alles mag.

Vanuit het hostel heb ik couchsurfer Amaury benaderd en ik kan er per direct terecht. Er is wel al een Canadese, Eve, met wie ik de kamer en het bed moet delen, maar dat zie ik niet als een probleem. Het is bijna kerst; hoe meer zielen, hoe meer vreugd, toch?

Het couchsurf-adres blijkt een dealerhuis waar vele soorten figuren in en uit lopen, waar de hele dag geblowd wordt en Netflix wordt gekeken, waar ik in een bed slaap met vaak nog een paar anderen (het is gelukkig een enorm bed) en waar alles kan en mag. Geen armoede hier. Ze doen gewoon waar ze zin in hebben en niets vinden

ze (te) gek. Al vinden ze het wel raar dat dat blonde Hollandse meisje niet blowt.

Niet gewend aan dit type mensen, ga ik uit nieuwsgierigheid een paar keer met ze uit. Ook hier gaan ze pas rond één uur 's nachts op pad. In een grote hummer met een enorme *pushbar* voor de grill rijden we door de hoofdstad. Alle andere inzittenden blowend en drinkend. Ik vraag naïef waarom iedereen hier in grote auto's met pushbars rijdt, want het lijkt me niet de omgeving waar groot vee vrij rondzwerft over de straten. Ze blijken die pushbars puur ter bescherming te hebben voor het rijden en parkeren. Niemand kijkt goed uit en dus heb je dat blijkbaar nodig als je je auto in topconditie wil houden. Het feit dat we overal door rood rijden doet mij de noodzaak van die bars wel inzien. Maar de reden dat we door rood rijden blijkt puur uit veiligheid... Want als we stil staan voor een stoplicht, kunnen we worden overvallen. Ah, juist. Fijne gedachte...

Eenmaal in de bar ben ik er al snel klaar mee. Het is met name zien en gezien worden en zoveel mogelijk drinken. De muziek staat loeihard, is amper dansbaar en het draait maar om één ding; wie gaat met wie naar huis? Zonder problemen word ik eerder naar huis gebracht, waarna zij verder gaan feesten. De volgende dag word ik in een vol bed wakker en verhuis ik naar de bank in de woonkamer om in alle rust wakker te worden.

Op het volgende dansfeestje waar ze me mee naar toe nemen wordt voornamelijk reggaeton gedraaid. Dat vind ik heerlijke muziek en ik schud graag met mijn billen, maar niet als er een vreemde man achter me staat. Dit is gelukkig eenvoudig te voorkomen door met mijn rug tegen de muur te dansen. Na een paar uur (eentonige) reggaeton is mijn enthousiasme verdwenen en wederom word ik zonder problemen eerder naar huis gebracht, wat dat betreft is Amaury echt een voortreffelijk gastheer. Maar geef mij maar gewoon dansfeestjes waar ik met een respectvolle partner kan dansen, zonder er gelijk iets achter te hoeven zoeken...

Voor een paar dagen is het verblijf in het dealerhuis best wel interessant en leuk, maar het is ook onrustig, dus ik hou het voor gezien. Ik ga op zoek naar een ander adresje.

Beckett

De buurt bevalt me goed en bij toeval vind ik een couchsurfer op nog geen 200 meter van het dealerhuis. Ik verhuis naar Beckett. Hij is een *Californian dude* en geeft Engelse les op een school in de buurt. De school heeft de huisvesting voor hem geregeld. Hij woont in een ruim vierkamerappartement waar ik mijn eigen slaapkamer en badkamer krijg toegewezen. Bovenop het gebouw is zelfs een dakterras met ligstoelen. Beckett bestelt altijd afhaalmaaltijden, dus de keuken wordt mijn domein en hij heeft een extra fiets die ik mag lenen. Wát een vrijheid en dat alles wederom voor niets. Om hem te bedanken voor zijn gastvrijheid trakteer ik hem regelmatig op een biertje, dat is wel het minste wat ik kan doen.

Het is kerst en Beckett nodigt me uit om met hem en zijn vrienden naar het strand te gaan. Dat lijkt me wel wat. Thuis zou ik in pyjama onder een dekentje, met allerlei lekkere dingen in de buurt, op de bank kruipen en kerstfilms kijken, maar hier is het veel te zonnig en warm om binnen te blijven, dus ga ik mee. We worden opgehaald en onderweg halen we nog iemand op en stoppen we bij een *liquorstore* voor wat eten en vooral veel drank. Met z'n vijven komen we aan bij het strand van Boca Chica. Ze installeren zich in de schaduw in plastic kuipstoeltjes aan een plastic tafeltje en ik zoek een plekje in de zon. De vrienden drinken de hele dag door en bestellen af en toe iets te eten. Ik voel me niet op mijn gemak, het klikt niet met de anderen en ik vind het maar niets dat ze zoveel drinken. We moeten straks ook nog ruim een half uur terug in de auto... Ik stond er even niet bij stil dat *drunk driving* hier heel normaal is en wil ook helemaal niet wennen aan die gedachte. Ik voel me opgelucht als we rond etenstijd veilig thuis zijn. De volgende kerst duik ik gewoon met mijn dekentje op de bank.

Er zit me iets dwars en als ik het van me af probeer te schrijven beseft ik dat ik de Dominicaanse Republiek geen fijn land vind. Tot nu toe heb ik in de Caribbean alleen nog kennis gemaakt met Cuba en als ik het daarmee vergelijk is de DR een teleurstelling. Ik mis de vriendelijke, open sfeer van Cuba. Hier ervaar ik vooral criminaliteit en armoede. Ik voel me niet veilig en ben op mijn hoede en dat staat zo in contrast met hoe ik me in Havana, Cuba, voelde. Nergens heb ik me veiliger gevoeld dan daar, zelfs niet in Nederlandse steden. In Cuba zijn de mannen *gentlemen's*, hier trekken de mannen de stoel onder je vandaan als ze ergens op willen zitten. Bij wijze van spreken. Ik vraag me vertwijfeld af of ik er wel goed aan heb gedaan om pas over ongeveer twee maanden verder te reizen. Mijn vliegticket naar Cuba is in ieder geval al geboekt, dus ik weet waar ik heen ga. Maar hoe ga ik de tijd hier op een fijne manier invullen?

Beckett gaat een paar dagen weg met vrienden en het doet me goed om even alleen in huis te zijn. De wifi werkt geweldig en ik zoek uit wat er allemaal mogelijk is in deze stad, dit land, wat ik verder zou willen doen tijdens mijn reis en skype gezellig met familie en vrienden.

Zo bedenk ik dat ik graag de natuur in wil, met de hoop dat de *vibe* daar anders zal voelen dan in de stad. Enthousiast ga ik op zoek naar couchsurf-adressen die dichterbij de natuur zitten.

Ook wil ik graag een keer een meditatieve stilteretraite volgen en vind een *vipassana* vlakbij Barcelona tijdens mijn verjaardag. Aangezien ik op mijn verjaardag altijd weg probeer te zijn en het mij wel wat lijkt om die dag in stilte door te brengen, hou ik deze mogelijkheid in gedachten.

De mogelijkheid een bezoek te brengen aan Haïti gaat ook door mijn hoofd. Misschien kan ik daar vrijwilligerswerk doen, bijvoorbeeld Engelse les geven aan kleine kinderen.

Mijn gedachten springen van hot naar her en ik leg alle ideeën in de week. Eerst maar eens mijn Spaans verbeteren.

Cursus Spaans

Ik meld me aan bij een school voor Spaanse taal- én dansles. Het is duidelijk geworden dat mijn Spaans bij lange na niet genoeg is om leuk contact te kunnen maken en ze dansen hier anders dan ik gewend ben, dus daar wil ik absoluut meer over leren. De school is ongeveer een half uur fietsen bij Beckett vandaan en ik ben van plan dat inderdaad fietsend te gaan doen. Ik ben en blijf een Hollandse.

In de dagen voordat de school begint loop ik elke dag naar de pinautomaat, ik kan hier namelijk maar een maximaal bedrag per dag pinnen en dat is steeds maar een klein deel van het schoolgeld. Als ik eindelijk genoeg bij elkaar heb gepind, verdeel ik het geld over de zakken van mijn korte broek, stop een briefje bij me met een kopie van mijn paspoort en hoe mijn ouders zijn te bereiken, neem een plattegrond van de stad mee, pak mijn flesje water en stap op de fiets. Mij kan niets gebeuren zo.

Ik heb de route vooraf goed bekeken en ga vol goede moed op pad. De drukte valt mee op de weg en het kost me inderdaad ongeveer een half uur om bij de school te komen. Opgelucht dat ik het heb gehaald en omdat ik het geld af kan geven babbel ik gezellig met de dame van de administratie en stap dan op de fiets terug. De route naar huis blijkt wat lastiger te zijn, omdat ik een andere route moet rijden door het vele eenrichtingsverkeer. Het verward me een beetje en ik voel me trots en opgelucht als ik thuis ben. Zo fijn dat ik dit nu al een keer heb gedaan. Kan ik goed voorbereid aan mijn schooltijd beginnen.

Omdat het nachtleven zo laat op gang komt en ik me kwetsbaar voel om in mijn eentje op pad te gaan, ga ik op zoek naar een dansschool. Want als het hier een beetje gaat zoals in Nederland, hebben dansscholen vaak avonden waarop vrij gedanst kan worden, zodat de cursisten kunnen oefenen en elkaar beter kunnen leren kennen. Online vind ik een dansschool die ik aanschrijf. Ze blijken inderdaad een vaste dansavond te hebben en ik besluit erheen te gaan. In mijn eentje, naar een voor mij onbekende wijk. Gelukkig heb ik qua veiligheid vertrouwen in de taxichauffeurs hier. Meer dan in de

politie; die lijken me zo corrupt als wat. Ik word afgezet bij een donker gebouw in een rustige wijk. Ik twijfel als de taxi weggrijdt, had ik nou niet beter kunnen vragen of hij even wilde blijven wachten? Het is donker (dat is het hier al vanaf zes uur) en ik voel me een beetje verloren. Ik loop naar het gebouw en zoek naar een deur. Er schijnt nergens licht. Ben ik te vroeg? Ben ik wel op de juiste plek?

Ik loop wat vertwijfeld heen en weer en dan loopt er iemand ergens door een deur naar binnen die mij nog niet was opgevallen. Ik volg hem, kom in een gezellige ruimte terecht en word warm ontvangen en rondgeleid. Er zijn voornamelijk studenten, waarvan een deel uit het buitenland. Het klikt meteen. We kletsen, drinken en dansen en ik geniet volop. Wat kan een avond toch verrassend anders gaan dan je zou verwachten. Dit had ik een paar uur eerder, toen ik vertwijfeld voor het pand heen en weer liep, niet durven hopen. Ik ben blij dat ik mezelf, ondanks dat ik het spannend vond, ertoe heb gezet om hiernaartoe te gaan. Het is het dubbel en dwars waard.

Telkens als ik in een taxi zit, maak ik een praatje met de chauffeur om mijn Spaans te oefenen. Vaak zie ik een foto van zijn gezin aan de spiegel hangen en als ik daarnaar vraag volgt meestal een antwoord dat ik goed kan begrijpen. Vrij standaard volgt daarop de vraag of ik een vriend heb en waar hij is. In het begin antwoordde ik eerlijk dat ik geen vriend heb, maar later kocht ik een simpele ring die ik om de ringvinger van mijn linkerhand droeg, om de indruk te wekken dat ik getrouwd ben. Dat maakte echter weinig verschil, want zolang *el marido* er niet bij is, is alles mogelijk, toch? Ik dacht dat Cubanen direct waren, maar de Dominicanen zijn niet veel anders op dat punt. Proberen kan altijd, lijkt hun motto te zijn. Ik vind het vooral vermoeiend.

Naast dit onderwerp, oefen ik mijn Spaans ook door te onderhandelen over de prijs van de rit en welke route er wordt gereden. Ik word er vrij handig in en weet vaak zelfs een kortere route duidelijk te maken aan de chauffeurs.

Op vaste avonden in de week wordt er gedanst in een leuk, knus tentje, *Canario Patio Lounge*, bij het centrum van de stad. Ik weet dat omdat een couchsurf-contact me erop heeft gewezen. Ik weet ook waar het is en durf het daarom aan om er in mijn eentje heen te gaan, de taxichauffeur kan me in ieder geval geen loer draaien. Het dansen begint al op tijd en als het niets is, stap ik gewoon in een taxi terug naar huis.

Zodra ik binnenstap, scan ik vluchtig de weinige aanwezigen en krijg een idee met wie ik wel en met wie ik niet zou willen dansen. Ik loop door de ruimte, geniet van de muziek, neem een kijkje in de binnentuin achter het tentje en ontdek een poster van de Antilliaanse feesten in Hoogstraten; het grootste Caribische festival in de wereld, dat jaarlijks in België wordt gegeven. Het voelt als iets van thuis. Het is al een oude poster, maar dat maakt niet uit. Ik geniet en droom weg bij hoe klein de wereld in werkelijkheid is. Dan word ik ten dans gevraagd door een oudere heer en we gaan de dansvloer op. Ondanks dat er in alle talen gedanst kan worden, is het voor de conversatie soms wel lastig dat ik de Spaanse taal nog niet machtig ben. Na een uurtje en een paar dansjes ga ik daarom naar huis. Het is goed zo.

Zodra Beckett over mijn plan om naar school te fietsen hoort, waarschuwt hij me en gaat hij een rondje met me fietsen om uit te leggen hoe het Dominicaanse verkeer werkt. Ik vind dat onzin, ik ben Amsterdam en Den Haag gewend én ik ben al een keer met de fiets naar de school gereden, maar ik vind het gebaar lief en wie weet wat ik onderweg zal zien met mijn persoonlijke *tourguide*.

De enerverende rondrit heeft als gevolg dat ik op mijn eerste schooldag toch liefst een *carro publico* wil nemen; het verkeer hier is in niets te vergelijken met Nederland. Ik verman me en ga toch met de fiets op pad. Het eerste stuk gaat door een prachtig park, waar geen auto's mogen rijden, dus *so far so good*. Vervolgens kom ik bij een grote weg met een enorm kruispunt en ik sta versteld van de chaos. Zo druk zag het er eerder niet uit... Het is duidelijk spitsuur en

ik moet even wat wegslikken voor ik verder durf te gaan. Ik zoek mijn weg tussen de auto's en beseft hoe luxe (en veilig) wij het in Nederland hebben met al die fietspaden. Hier is geen fietspad te bekennen. Het lukt me om veilig de overkant te bereiken en ik vervolg mijn weg, af en toe kijkend op een plattegrond of ik nog wel de goede kant op ga. Verrassend op tijd sta ik voor de school. Gehaald. Ik voel me trots, al kijk ik er niet naar uit om me vanmiddag nogmaals in die chaos te storten. "Alles went", zeg ik daarom tegen mezelf en stap naar binnen.

De Spaanse les is interessant, wordt leuk gegeven en ik heb aardige klasgenoten, waaronder zelfs een Nederlandse man, Wilbert. Het is de eerste keer sinds ik hier ben dat ik Nederlands praat, met uitzondering van de online gesprekjes met thuis. Het voelt gek en tegelijkertijd heel vertrouwd. Het gevoel triggert iets... Ik ben hier naartoe gevlogen zonder einddatum, met het wilde idee om -als mijn geld op begint te raken of als de kans zich voordoet- te gaan werken en me wellicht te vestigen waar ik dan ben. Van wat ik tot nu toe van dit land heb gezien, zou ik hier niet willen wonen. Maar wil ik überhaupt wel wonen buiten Nederland? De vraag is, sinds ik hier ben, al meerdere keren bij me opgekomen en het romantische beeld dat ik erbij had, wordt steeds vager. Ik beseft dat ik nog maar net begonnen ben met mijn reis en dat zo'n besluit wat meer tijd in beslag mag nemen. Toch geeft het contact met de Nederlander een speciaal gevoel, ik merk dat ik mijn thuisland mis en dat had ik niet verwacht.

In de middag heb ik mijn eerste dansles waar ik enorm naar uitkijk. Ik heb geen idee wat ik kan verwachten, maar blijkbaar had ik toch een verwachting, want ik voel een lichte teleurstelling zodra een oud, klein, gebogen mannetje zich voorstelt als de docent. Op een whiteboard beschrijft de beste man de theorie van het dansen, althans dat vermoed ik. Hij schrijft in het Spaans. Ik kan hem amper volgen, maar doe mijn best, uiteindelijk wil ik alle kansen pakken en zoveel mogelijk leren. Maarreh, ik kom hier om te dansen. Opeens